

«ЕДІТ ПІАФ», ЯКА ШОКУВАЛА І ФРАНКІВСЬКУ СЦЕНУ

**Однією із цьогорічних
моновистав, які прикрасили
палітру XIV Міжнародного
театрального фестивалю
жіночих монодрам
«Марія», була...**

Перед переглядом я губилася у роздумах про те, а що нового по-

тичного театру ім. Івана Франка, мені закортіло подивитись саме «Едіт Піаф», з якою приїхали на фестиваль митці з Херсонського академічного музично-драматичного театру ім. Миколи Куліша.

І я не помилилася, адже не лише відкрила для себе тандем талано-

чую і побачу на цю тему. Адже ця зірка французької естради – одна з тих, за історію життя та успіху якої беруться майже всі, бо будь-яка робота на тему Едіт Піаф не лише матиме попит, але й буде комерційно вигідною. Піаф – «продається» у будь-якому форматі...

Але цьогорічний фестиваль «Марія» якимось вирізнявся ще й тим, що – здається, чи так воно й насправді – його організатори у доборі репертуару поставили перед собою завдання «розчулити» серця любителів театру звучанням голосів незвичайного формату. Може хтось заперечити той факт, що саме голос Піаф і є таким унікальним? Його неможливо сплутати ні з чийм іншим. Варто зазначити, що фестивальний проєкт «Марія» присвячений Марії Заньковецькій, яка була не лише першою народною артисткою України, а й самобутньою актрисою та цікавою особистістю.

Тож з-поміж театральних робіт, які були представлені на малій сцені ім. Сергія Данченка Національного академічного драма-

тичного театру ім. Івана Франка, мені закортіло подивитись саме «Едіт Піаф», з якою приїхали на фестиваль митці з Херсонського академічного музично-драматичного театру ім. Миколи Куліша. І я не помилилася, адже не лише відкрила для себе тандем талано-

Лариса БЕЗСМЕРТНА

МРІЇ ЗБУВАЮТЬСЯ, БО Ж МРІЯТИ НЕ ЗАБОРОНИШ...

Ружена Рубльова – заслужена артистка України, артистка – вокалістка та хормейстер Херсонського академічного музично-драматичного театру ім. Миколи Куліша. З 1999 року вона працює у Херсонському театрі. Без її участі місцевий глядач важко уявляє ту, чи іншу виставу або концерт.

За 18 років роботи вона зіграла чимало ролей у музичних виставах. Це і Блоха в «Інтерблосі», і коза в «Козі-дерезі», і Міні в «Хело Доллі», мати – «Свіччине весілля», Смеральдіна в «Труфальдіно» та багато інших. Однак, з-поміж усіх її робіт своєю органічністю вирізняється роль Едіт Піаф у виставі «Світ пісень Едіт Піаф» – її особливість відмічає і сама акторка. Поспілкувались з пані Руженою після її участі у міжнародному фестивалі «Марія», присвяченому Марії Заньковецькій, що проходив цієї осені в Києві.

– Чим Вам близька творчість Едіт Піаф?

– Душевністю. Всі її пісні не пусті, адже кожна пісня зберігає в собі певну життєву ситуацію. Кожна її пісня – це така собі маленька міні-вистава.

– Чула, що Ви співали в Парижі. Що це була за історія?

– Приїхали ми в Париж з концертною програмою у якій взагалі не було Едіт Піаф. Але, ті, хто нас запросили, знали, що у нас була така вистава. Вони попросили мене заспівати одну

пісню, я заспівала, під час концерту в залі був присутній директор цього кабаре. Він підійшов до мене і люб'язно попросив мене заспівати кілька пісень – не більше. Потім поставив мені умову, що я можу заспівати під час виступу, але з живим концертмейстером. Дякувати Богові тоді з нами був баяніст Кирпатенко Юрій, ми за ніч з ним швидко це все порепетирували, не маючи навіть нот. Звісно, увесь готель «стояв на вухах», а наступного дня ми прийшли в кабаре перед самим нашим

від'їздом. Мені запропонували заспівати дві пісні, а потім запропонували заспівати ще дві пісні, а потім ще заспівала невідомо скільки пісень. Кажуть, що це те саме кабаре у якому не раз співала сама Едіт Піаф.

– Що для Вас «паризька мрія»?

– Я про це і у виставі кажу, що у Парижі – повітря міста закоханих. Все це надихає, особливо, якщо ти знаходишся в старих районах Парижу відчувається якесь піднесення.

– Яке місце у Вашій творчості, серед усіх ролей, посідає Едіт Піаф?

– Найголовніше! Перша серйозна робота в театрі. В Україні дуже багато вистав Едіт Піаф, але наш найкращий у тому, що ми не порпаємось у брудній білизні великої артистки, так як це роблять інші. Те що відбувалось з нею – це її особисте, а ми говоримо про те, завдяки чому вона стала відомою – ми говоримо про її пісні. А з ким вона жила, скільки і як – це не важливо.

– Як Вам участь у фестивалі «Марія»?

– Приємно, що у театрі Івана Франка до нас доброзичливо поставились. Дякуємо Ларисі Миколаївні Кадировій, яка постійно знаходилась біля нас і вирішувала всі проблеми. Під час самого виступу я відчувала страх. Жакливе почуття відповідальності. Розуміння того, що наразі у тебе в театрі йде відкриття, а я теж тут якимось чином відкриваю... Глядач зовсім невідомий – і це завжди важко, відчувала справжній адреналін.

Спілкувалась Єлизавета ТАРАСОВА

